

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Hvad dagsordensdebatten angår, gør jeg opmærksom på, at de indlæg, der kom i debatten fra mit partis side, fra, så vidt jeg erindrer, det radikale venstres side og fra regeringspartierne side, ikke tog nogen synderlig tid. Det, der tog tid, var det, der kom tilsidst, nemlig at partierne, da retsforbundet havde stillet forslag om dagsorden, måtte tage standpunkt hertil, og det skete således, som den højtærede minister vil erindre. Jeg skal meget have mig frabedt, at en minister gør partier i denne sal, også mit parti, opmærksom på, at et par timers tid til overvejelse af en politisk stillingtagen her på rigsdagen er spild af tingets tid. Den slags udtalelser kan den højtærede minister spare sig. Han har ingen anledning til at være rådgiver — forresten synes regeringen jo meget lidt tilbøjelig til at optræde som rådgiver for rigsdagen, den synes i stedet for efterhånden at sjoske rundt i tingene på bedste beskub. Den højtærede minister skal ikke true med forfatningssagen. Og hvad angår dette med at tale privat, henviser jeg til tidligere afskrækkende eksempler, der førte til uheldige resultater.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Jeg skal ikke forlænge denne debat meget, men blot lige sige, at det, denne meningsudveksling drejer sig om, er spørgsmålet om forfatningssagen, og der er ikke noget med at true eller ikke true. Men det ærede medlem må have mig undskyldt, at jeg har den opfattelse, at hvis man lægger op til valg her i foråret, hvis oppositionen tvinger regeringen til et valg her i foråret ... (*Oluf Pedersen:* Tvinger?) ... ja, altså hvis valget bliver en realitet i foråret, mener jeg ikke, det vil være muligt at skabe en ny forfatning foreløbig. Det er det, jeg har sagt, det er det, jeg mener, og det skulle være et godt råd til det ærede medlem, som han skulle efterleve.

Bertel Dahlgaard: Efter at denne lille afstraffelse nu er ført til en lykkelig afslutning, kan jeg måske et øjeblik vende tilbage til sagen. Jeg vil da gerne takke den højtærede finansminister for de oplysninger, han gav i sin svartale. Jeg er enig med ham i, at en bedømmelse af den kommende tids valutamæssige udvikling er ganske overordentlig vanskelig. Den bedring, der har været i valutasituationen gennem de sidste måneder af 1951 og den første måned af 1952, kender vi jo ikke helt årsagen til.

Denne bedring kan skyldes forlængede kreditter i udlandet, den kan skyldes spekulation i sterling og franc, hvor man har hjemført sådanne valutabeløb på grund af frygt for en yderligere devaluering, den kan skyldes visse forskydninger i landets varelagre — optællingen tyder ganske vist på, at varelagrene ikke er formindsket indenfor engrosleddet, men der er sandsynligvis sket en formindskelse indenfor detailhandelen. Altså det, der hidtil er sket, er det svært at skønne over; det er muligt, at der kun er tale om øjeblikkelige forbedringer, som vil opluges af modgående bevægelser, og derfor tror jeg, at man hidtil har været tilbøjelig til i de fleste kredse at overvurdere betydningen af denne bedring.

Ser man på fremtiden, er der jo en mulighed for, at eventuelle nye kræfter kommer til at virke i den kommende tid, kræfter, der står i forbindelse med den fremtidige prisudvikling. Jeg erindrer, at jeg i fjor efter det storpolitiske forlig her i tinget skrev en artikel, hvori jeg brugte det udtryk, at blot en følelse af, at vi har passeret toppen af prisstigningen, vil begrænse indkøbene og forbedre valutabalancen. Hvis noget sådant er tilfældet, hvis der er ved at opstå en følelse af, at et begyndende prisfald sætter ind på visse områder, at vi er over toppen, og hvis der ikke kommer nye, stærke, krigerske forviklinger, er det muligt, at vi kommer ind i nogle måneder, der vil give en bedring på grund af forbrugernes mindre indkøb.

Den højtærede finansminister mente, at den skitse, han havde givet her i dag, var udtryk for en mindre streng finanspolitik i det kommende år. Ja, det kommer jo an på, hvordan man forstår ordet finanspolitik. Det resultat kan finansministeren kun komme til, hvis han regner den bundne opsparing for en skat. Men den bundne opsparing er jo i og for sig i relation til befolkningen et tilgodehavende rundt i landets sparekasser og banker af ganske samme karakter som anden opsparing her i landet. Og ser man bort fra den, må man sige, at de oplysninger, finansministeren har givet i dag, bebuder en betydelig skærpelse af finanspolitikken i det kommende år med et par hundrede eller 250 mill. kr. i øgede skatter, og det er altså denne skærpelse, som vi fra vor side har ønsket at sige fra overfor.

Den højtærede finansminister fremsatte her en bemærkning, som han måske mente var humoristisk, nemlig at denne tale om en grænse for beskatningen var fremsat så tit, at man ikke vidste, om man tog den